

- Φ.— Γιατί θλίπεις θλοσυρῶς;
μήπως εἶσαι μαλλιαρός;
- Π.— Ἔλα, κόψε το κουμπούρι,
πρὶν σοῦ σπάσωμε τὴ μούρη.
- Φ.— Δὲν μιλεῖς ἀκόμη, τέρας;
Π.— Τὶ κατὰσκοπος φρικτός!..
Φ.— Εἶσαι φάσμα τῆς ἡμέρας;
Π.— Εἶσαι φάσμα τῆς νυκτός;
Φ.— Εἶσαι ντόπιος; εἶσαι ξένος;
κί ἀπὸ ποῶν ἀποσταλιμένος;
- Π.— Νὰ σὲ χαιρεταὶ ποῦ σ' ἔχει.
Φ.— Μὰ τοῦ κάκου, δὲν μιλεῖ.
Π.— Ρίγος φρίκης διατρέχει
τὸ κορμί μου, Φασουλάη.
- Φ.— Περικλέτο, διαλύσου,
κινδυνεύ' ἡ κεφαλὴ σου.
Μὴ τὸν ἑαυτὸν σου θέλῃς σὰν κουτός νὰ θυσιάξῃς,
κί ἔταν δὴδὸ κυττῆς σ' τὸ δρόμο,
μὴ σ' ἐκείνους πλησιάξῃς,
κί ἐνθουμῷ τὴν λαμοσύνη.

Ἄπου δὴδὸ κυττῆς ἀντάμα νὰ σοῦ ρίχνουνε ματιάζε
πρὸς ἀμέσως παραπέρα,
κί ἔπου δὴδὸ κυπαρίσσια κί σ' τὴ μέση τρεῖς ἱστιαί
ψάλε τὴν κακὴ σου μέρα.

- Π.— Τὶ παράξενοι καιροί!..
τὸ μαγαλὸ μου σταματᾷ...
Φ.— Ὁ Χαρμὲς ἀναχωρεῖ
καὶ μὴς ἀποχωρετᾷ.

- Π.— Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζάλη
δὲν ξέρω τί νὰ πῶ,
καὶ μὲ τὸν νοῦ μου πάλι
φαντασιοκοπῶ.

Ἄνθρωποις πλουσία
μὲ λάμπιν προχωρεῖ,
καὶ τώρα φαντασία
μ' ἐξάπτει μαλλιαρή.

- Φ.— Ὅμως κί ἐμὲ ξανὴ
ὁ νοῦς μου μὲ πλανᾷ,
καὶ σὰν παιδί τῆς Μούσης
πυθαίνο παρακαρούσεις.

Καὶ τότε ποία θέλει..
σὰν ἄλλον Προμηθέα
βλέπω τὸν Μιστριώτη.

Καὶ βλέπω, Λαζαρόνε,
πῶς μαλλιαροὶ τοῦ τρῶνε
σὰν γῦπες τὸ σηκότι.

Τρελλοφαντασίας πτήσεις, ποῦ σὲ κάνουν νὰ σασιτίσης.

Φαντάζομαι πῶς μαλλιαροὶ μὲ μούτρα φρικαλέα
πρῶτ πρῶτ βροντοκυτοῦν
τὴν πόρτα του γὰ νὰ τοῦ ποῦν
νὰ πάη σ' τὸν Ἀνακρητὴ καὶ σ' τὸν Εἰσαγγελέα.

Κί ἀκούονται τριγμοί,
καὶ θλέπω μὲ πυγμὴ
τὸν καπετὰν Λευτέρη.

Και συμφορά μεγάλη
σ'έκεινο τὸ κεφάλι,
ποῦ θὰ τὴν καταφέρῃ.

Θυμώνει'σὰς σωστά του
καὶ σκύβουν ἐμπροσὰ του
ἀπτήνες νεύσοι.

Ἴδου!.. πυγμὴν ἐγείρει...
φυλάξου, κακομοίρη,
νὰ μὴν τὴν φῆς καὶ σὺ.

Π. —

Κι'ὁ νοῦς ὀδικός μου
τὸν βλέπει'σὴν μπόρα
γλωσσάσπιδος κόσμου
νὰ χύνεται τώρα.

Ἰολόρθο τὸ χέρι
κυστῶ τοῦ Λευτέρη,
ἀνδρὸς ἀτρομήτου.

Καὶ φεύγει δροματός
καθένας πυγμαῖο
ἐμπρὸς'σὴν πυγμῇ του.

Φ. —

Πᾶνε πᾶς διαδηλώσεις
γὰρ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας
καὶ συλλαγήτρια.

Καὶ σὲ γλώσσα μαλλιαρῇ
γὰρ τὸ χέρι, ποῦ βαρεῖ,
πὲς συγχαρητήρια.

Γεῖά σου, τοῦ φωνάζουν, γίγα,
δείχνε τὴν πυγμὴ σου, σπαίρα
μέσ'σὴν σάλον τῶν γλωσσῶν.

Π. —

Κι'ἐγὼ τέταρα, Φασουλῆ,
τὸν ἀκούω νὰ μιλήῃ
μὲ φωνὴν διαπασῶν.

Ὁ γίγας ὁ πυγμαῖος τάδε λαλεῖ μονάχος.

Τᾶλογο, τᾶλογο, Μαρκαντωνάκη,
τᾶλογο κι'ἐφοδὸς'σὴν συναμῶτη...
ἐμπρὸς, στρατευμάτα, καὶ τὸ κοκάκι
πολιορκήσετε τοῦ Μιστριώτη.

Γιάντα γυρεύουν ἐξεγερτήρια
καὶ γὰρ τὴν γλώσσα συλλαγήτρια;
Κι'ἐκ τῆς Χαλκίδος ἀς εἴθουν τάγματα,
γιατὶ δὲν πᾶνε καλά τὰ πράγματα.

Συναμοσιάζει, ἐχθροὶ μεγάλοι...
ἰδοὺ τὸ φρόνητρον τοῦ γλωσσικοῦ
μ'ἕνα καπέλο ψιλὸ προβάλλει
καὶ μ'ἐγγυερῖδιον Συνακτικῶς.

Ἐμπρὸς, Οὐσσάροι, καὶ σεῖς Δραγόνιοι,
κι'ὁ Μιστριώτης δουλεῖακι ἀκαρόνει.
Πάρτε μαζὶ σας καὶ πυροβόλα,
κι'ἀρπάξετε τον ἀπ'τὰ μαλλιά,

καὶ κόψετε τον'σὴν κρημανόκι
καθὼς ἐκείνον τὸν Χαρδολιᾶ.

Μὰς ἐφορτώθηκαν οἱ γλωσσόμαχοι,
'πῆρε κι'ὁ δάσκαλος αὐτὸς ἄερα,
καὶ δεκατέσσαρα κεφάλια νῆχη
νὰ τοῦ τὰ κόψετε σὲ μὴν ἡμέρα,
γιατὶ μὰς φέρνει πολλὴ σκοτοβρα
μὲ τὴν ψιλή του καπελαδούρα.

Τᾶλογο φέρτε νὰ πάρω δρόμο,
νὰ βάλω τάξι, νὰ βάλω νόμο,
κι'ἐχθρὸν μεγάλον νὰ κόψω φόρα...
κι'οἱ δικηγόροι τῆθαῖαν τόσα
μὲ τὰ καινούρια δικαστικά
καὶ ξερωπίζουν σπαρρακτικά.

Κι'αὐτοὶ τὰ βάζουν μὲ τὸν Λευτέρη,
ἀλλ'ὅμως σῆχο, τρανὸ μου χέρι,
κι'αὐτὸν τὸ στόμα κλειστό καὶ δέστο
νὰ δουθαθῶνε κι'αὐτοὶ γὰρ πάντα,
καὶ βάλει τοὺς ἄλλους ἄρεστο
χωρὶς νὰ ξέρουν κι'ἐκείνοι γιάντα.

Δὲν εἶναι χέρι σὰν τὸ δικό μου,
δὲν τὸ τραμάζουν δοτῶν βρυγμοί,
ἐγὼ τὸ κράτος εἶμαι τοῦ νόμου,
παντοῦ καὶ πάντα δείχνω πυγμῇ,
καὶ τοὺς πυγμαῖους μέσ'σὴν ὄρμη μου
τοὺς ρίχνω κάτω μὲ τὴν πυγμῇ μου.

Ἐγὼ τὸ σθένος, ἐγὼ κι'ἡ ρώμη,
ἐγὼ πανύψηλος τοῦ νόμου στύλος,
κι'ἐκείνος ποῦχε'δικὴ του γνώμη
αὐτὸς τοῦ Καίσαρος δὲν εἶναι φίλος.

Συναμοσιάζει μικράκι μεγάλαις
καὶ γὰρ τῆς γλώσσας καὶ γὰρ τοὺς φόρους...
ἐμπρὸς, πεζούραι, ἐμπρός, καθβάλλαις,
σὲ Μιστριώτας καὶ δικηγόρους.

Ἄν δὲν μ'ἐμποδίζαν ἐχθρὸν κρωγμοὶ
αὐτὸ ποῦ θέλετε θὰ τὸ τελειώνα,
καὶ τότε βέβαια γὰρ τὴν πυγμῇ
θὰ μ'ἐφωναζάτε καὶ Πυγμαλίονα.

Π. — Ἄκουε τί λέει, Φασουλῆ;

Φ. — Τάκομος, Περικλέτο...

περὶ τῆς Ἀνορθώσεως μηδεὶς ἀμφισβητέω.
'Ἄλλ'ὅμως ἀς ἀφίσωμεν τοὺς χωρατάδες πλείον
κι'ὄμνησωμεν τῶν Ἰταλῶν λαμπρὸν Ἰουλιανόν,
καὶ χωρισμένοι πάντοτε γὰρ τὸ καλὸ τοῦ γένους
σὲ καθάρους, σὲ μαλλιαρούς, σὲ ντόπιους καὶ σὲ ξένους,
νὰ συμπανηγυρίζωμεν μὲ γλωσσικὰς θαλάσας
τὴν ἐθνικὴν ἐνότητά θαλλούσας Ἰταλίας.

Καὶ κρημασιάζει ποικιλίας
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐχαριστήρια θερμὰ'σὴν ἀγνωστὸν μας φίλον,
ὅπου δὲν ἐλχθῶνόςας καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον.

Ἄπὸ τὸν ρέκταν Σύλλογον τὸν Ἠπειρωτικὸν
τὴν Τρίτην ἑσπερὶς λαμπρὰ μὲς'σὸ Δραματικόν.

Ὁ Ρωμηὸς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηντακοιτῶ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὄριζοντ' ἀνοιχτά.